

Chương 10

Jess ngồi ở bàn làm việc, đờ đẫn nhìn ra khung cửa sổ lớn của văn phòng, bàn chân gác trên một cái gờ nhỏ. Cô cũng không biết mình đã ngồi thần thờ ở đây bao lâu. Cô đã cho phép bản thân lãng phí những giờ kinh doanh vàng bạc chỉ để nghĩ về cuộc đời thảm hại của mình bao lâu. Nhưng cô không không chế được. Cô không thể ngừng nhớ đến nụ hôn chết tiệt ấy và gã sói chết tiệt ấy, cũng chính là đầu sỏ của mọi việc. Đáng lẽ ra cô nên hận gã đàn ông này. Nếu như cô còn chút lí trí, cô sẽ tránh anh ta càng xa càng tốt. Nhưng linh tính lại mách bảo cô rằng chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy. Smitty sẽ không cho phép điều ấy xảy ra. Không phải vì anh ta quan tâm đến cô hay có ý muốn chiếm hữu cô, nhưng bởi vì bản tính tự cao của gã đàn ông không chấp nhận khuất phục như vậy. Anh ta muốn chứng minh, và anh ta cứ kiên quyết phải chứng minh với cô.

Jess biết rõ cô không thể mặc anh ngang ngược như vậy. Cô biết cô không nên đặt con tim lên trên lí trí của mình. Bobby Ray Smith đã, đang và sẽ luôn có khả năng làm tan vỡ con tim của Jess. Anh ta đã làm thế một lần và cô sẽ không tạo cơ hội cho anh lặp lại chuyện đó lần thứ hai.

“Jessica!”

Jess nháy mắt và dờn tầm nhìn ra khỏi cửa sổ. Cô cũng không biết May đã đứng đấy và gọi tên cô bao lâu rồi, có lẽ cũng đã kha khá thời gian. “Chào cưng. Cậu sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

May cũng chẳng tốt lành hơn so với cô, nhưng Danny đã chăm sóc cho cô ấy. Anh ấy vẫn luôn làm vậy. Cả hai người gắn bó mãnh liệt đến nỗi đôi khi, Jess vừa cảm thấy hạnh phúc và vừa ghen tị với họ. Sau ngần ấy năm và đã có với nhau năm đứa con, họ vẫn là cả bầu trời của đối phương. Jess, dù vậy, lại có một mối quan hệ rất lành mạnh với những chú cún cưng của Bầy. Chúng bám theo cô như sam ấu.

“Tớ không sao. Ngược lại, bò đã dọa con gái tớ sợ chết khiếp luôn.”

Jess cười trừ. “Xin lỗi về chuyện đó. Tớ chỉ... Tớ không thể để con bé thét lên với tất cả mọi người về những cảnh tượng nó đã nhìn thấy được.”

May ngồi phịch xuống một chiếc ghế. “Bò đã làm gì rồi?”

“Chiêu gằm gừ và búng tay như cũ thôi. Kết quả cũng vẫn khả quan đấy chứ.”

“Quả thật là vậy.”

“Tớ xin lỗi. Con bé có sao không?”

May xoa sạch những bản khoản trong cô. “Đừng xin lỗi nữa. Các bồ đã chiều hư nó rồi. Con bé cần phải có một bài học. Dĩ nhiên, câu hỏi là vì sao cục cưng của tớ lại thấy được cảnh tượng đó... và liệu chúng ta có nên mang con bé đến bác sĩ tâm lí hay không?”

Jess co rúm người và nhìn xuống bàn làm việc.

“Tệ lắm hả?”

“Không gì có thể làm con bé chúi mũi vào Jerry Springer¹, nhưng...” hai tròng mắt của Jess châu vào nhau.

May gác tay lên bàn và chống cằm lên. “Tớ có thể đề nghị chuyện này không?”

“Tớ phải tự làm bản thân bẽ mặt hơn nữa à? Tớ bây giờ chưa đủ xấu hổ sao?”

“Jessica Ann - chúng ta là Chó hoang! Chúng ta phải chịu đựng sự sỉ nhục.”

Và Jess biết May nói dối... một chút thôi.

“Anh thấy em có đẹp không?”

Smitty dời mắt khỏi cái màn hình vi tính mà anh đã đắm đắm vào trong suốt ba giờ đồng hồ vừa qua, liếc nhìn em gái anh, quyết đoán lắc đầu. “Không.”

“Không là ý gì hả?”

“Em đã hỏi anh mà. Xin lỗi nếu em không thích câu trả lời này. Anh luôn cho rằng ngoại hình của em buồn cười lắm. Anh hỏi mẹ, “Thứ gì đang nằm trên giường mẹ thế kia?” Và mẹ đáp, “Mẹ tìm thấy nó nằm dưới một cái xe, con hãy đối xử tử tế với nó một chút.”” Bobby Ray Smith! Anh bị cái gì vậy hả? Anh nhỏ nhen hết như loài mèo ấy.”

“Vì sao em lại ở đây, Sissy Mace? Anh nhớ em đã được cử ra ngoài làm nhiệm vụ rồi mà.”

Tâm trạng của anh đang rất tồi tệ. Anh thức trắng cả đêm qua để nghĩ về Jessie. Lo lắng cho cô và câu chuyện cô đang cố giấu giếm anh. Và tệ nhất là, nghĩ về vụ hôn chết tiệt đó. Không bất ngờ lắm, vì những suy nghĩ về vụ hôn sẽ dẫn đến một chùm dây mơ rề má những suy nghĩ về Jessie Ann và những chuyện cô có thể làm với bờ môi ấy.

Em gái anh nằm ườn ra bàn, mặc kệ những chồng hồ sơ tài liệu la liệt bên dưới cô, và với đến chiếc cốc hải Quân chứa đầy sô-cô-la Hershey's Kisses của anh. “Nhiệm vụ ấy chán gần chết. Em muốn thứ gì đó thú vị hơn kiểm tra an ninh công ty.”

“Đó là bát cơm manh áo của chúng ta đấy. Em liệu mà thôi than vãn và làm việc cho đảng hoàng đi.”

“Em có mà. Một loáng là xong ngay. Em chán quá. Sao anh lại không cho em những chuyện có tính thử thách cao hơn chứ?”

Smitty thờ dãi và dựa vào ghế. “Em không muốn bàn chuyện này với anh đâu, Sissy Mae.”

“Không, em có. Anh khai ra cho em. Em có thể xử lý những chuyện nhằm nhĩ tốt hơn anh và Mace đây. Vấn đề của anh là gì nào?”

Anh nhún nhún vai và trả lời, “Là em.”

“Em?”

“Ừ, em. Chưa từng có kẻ nào gây chuyện nhanh như em cả.”

“Không công bằng chút nào, Bobby Ray.”

“Có lẽ không thật, nhưng cả hai ta đều biết đây là sự thật. Anh yêu em, em gái cưng của anh. Nhưng em rắc rối lắm. Anh cần những người có khả năng xoa dịu tình hình và đưa mọi người đến nơi an toàn. Còn em thì ngược lại, em là một kẻ thủ mưu. Em có khả năng xé chuyện bé thành chuyện to, từ báo địa phương lên thẳng sóng truyền hình quốc gia.”

“Đấy đâu phải là lỗi của em!”

“Thế nó là lỗi của ai?”

Cô không trả lời câu hỏi và chỉ đơn giản nói rằng, “Nhưng em cũng đưa mọi người ra được nơi an toàn rồi mà.”

“Ừ, đúng vậy. Sau khi em lôi cả đội S.W.A.T.² vào cuộc.”

“Em, em cũng...”

“Và anh thật sự không mong rằng em làm vậy chỉ để mở rộng phạm vi hện hò của mình. Em đã đi chơi với bao nhiêu tên lính S.W.A.T. rồi hả? Bốn? Hay là năm nhĩ?”

“Anh cứ làm như em hện hò với họ cùng một lúc ấy.”

Smitty giơ tay lên. “Cuộc nói chuyện này chấm dứt tại đây. Mace và anh đang phải xử lý một việc vô cùng quan trọng với anh và cả Bầy, anh không thể cho phép hành vi tự tiện của em khiến mọi chuyện đều trở thành công cốc được.”

“Anh nhỏ nhen quá đấy, Bobby Ray.”

“Tìm gặp Mindy đi. Em đã hoàn thành xong hết việc rồi chứ, cô ấy có nhiệm vụ mới dành cho em đấy.”

“Ồ, ờ. Cô ta đã đưa cho em rồi.”

Mace bước đến cánh cửa đang mở và nhìn vào trong. Anh gất gỏng. “Leo xuống bàn của nó ngay. Tôi có một khách hàng quan trọng đang trên đường đến gặp cậu đây, Smitty, và tôi không muốn công ty của chúng ta trông như một cái hộp đêm vậy.”

Sissy Mae trượt khỏi bàn trước khi Smitty phải đẩy cô xuống. “Được rồi, được rồi. Bình tĩnh đi nào,” cô nói trước khi quay sang chén mấy thanh Hershey’s Kisses của anh.

Mace bỏ đi, Sissy Mae hỏi, “Vị khách hàng quan trọng này là ai thế?”

“Anh cũng không biết. Và em có cần anh dùng một cái xẻng xúc hết đồng xô-cô-la ấy vào mồm em không?”

“Anh đúng là lão già nhỏ...” Sissy Mae đột nhiên ngưng bật, cô ngửi ngửi bầu không khí. “Này. Anh có cảm thấy cái mùi này quen thuộc lắm không?”

Dĩ nhiên là có rồi. Và Smitty cảm giác được cơ thể anh đang bùng sống lại, chuỗi hình ảnh về Jessie bị ghim vào tường mạnh mẽ càn quét bộ não thiếu ngủ của anh. Và chính xác thì kẻ nào đã dạy cô hôn môi như thế? Chờ đã. Câu hỏi sai quá. Anh không muốn biết. Anh không bao giờ muốn biết.

Anh dời tầm mắt khỏi chiếc bàn và nhìn Jessie Ann cùng Mace tiến đến gần hơn. Cô dừng trước văn phòng của anh.

“Có người tìm cậu này,” Mace thông báo.

Jessie nhẹ nhàng cười. “Xin chào.”

“Chào.” Anh đứng dậy. “Mời vào.”

“Tôi xin lỗi đã làm phiền anh,” cô nói, bước vào căn phòng, những anh nghĩ tôi và anh có thể...” Cô đột nhiên ngừng lại, cuối cùng cũng nhìn thấy Sissy Mae.

Sissy Mae hắt mặt lên. “Chà, Jessie Ann Ward. Tuyệt thật, ai mà ngờ được.”

Jessie nhìn đăm đăm vào Sissy Mae cũng đến ba mươi giây, gương mặt hoàn toàn trống rỗng.

Anh không biết phải hiểu biểu cảm ấy như thế nào nữa, nhưng anh cảm giác được chuyện xưa lại sắp sửa bị lặp lại, và anh hoàn toàn không muốn phải đi khắp sân vận động Yankee để tìm cô đâu. Nghĩ vậy, Smitty nhanh chóng rời khỏi bàn và đi đến chỗ cô, nhưng Jessie Ann ngọt ngào, ngây thơ, “không thể sinh tồn nếu không ở chung với Bầy của mình” ngày nào nay lại thẳng tay giáng vào hàm Sissy Mae một cú, khiến cho cô em của anh văng qua cả bàn làm việc, cả người con bé đâm sầm vào bức tường sau lưng anh.

“Ôi mẹ ơi!” Mace nhỏ giọng thốt lên sau một tràng dài thình lạng.

Smitty ra dấu với Mace. “Đưa cô ấy về văn phòng của cậu đi.”

Mace nhẹ nhàng giữ lấy vai Jessie và dẫn cô ra ngoài. Smitty quỳ xuống bên người con bé, với tay lấy bình nước đã rơi đi một nửa từ trên bàn xuống. Anh trút hết những gì còn lại lên đầu con bé và Sissy Mae tỉnh lại, lấp bắp hỏi.

“Cái... cái gì? Đây là...?”

“Em có sao không?”

Con bé chớp chớp mắt nhìn anh. “Ừ. Ổn. Em vẫn ổn.”

Smitty giơ ba ngón tay lên. “Ở đây có bao nhiêu ngón?”

Sissy Mae chăm chú nhìn. “Tám mươi nghìn.”

Thở dài, “Tuyệt thật.”

Mace ngồi xuống bên ghế của Jess và đưa cho cô một chai nước. “Đây. Cô uống đi.”

Jess siết lấy chai nước, cảm giác như đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của cô vào lúc này. Lạ Chúa lòng lành, cô thật sự đã làm chuyện đó sao? Cô thật sự đã tấn công một kẻ không hề đe dọa đến cô hoặc bầy cún của cô hoặc... thứ gì đó?

“Không thể tin được tôi vừa làm như vậy,” cô cuối cùng cũng mở miệng, cảm thấy mình cần phải nói gì đó với gã sư tử đang ngồi cạnh và gương đôi mắt vàng đáng sợ kia nhìn xoáy lấy cô.

“Ổn cả mà, Jessica.”

“Không, không Ồn tí nào. Lẽ ra tôi phải kiềm chế bản thân tốt hơn thế chứ.” Cô nhìn vào anh. “Nhưng đột nhiên tôi như quay trở lại năm mười sáu tuổi, chỉ là lần này...”

“Cô không hề sợ con bé.”

Cô nhún vai. “Cô ta không có Bầy ở cạnh. Nên tôi tấn công thôi.”

“Nếu như điều này có thể làm cô cảm thấy tốt hơn, thì các chị em của tôi sẽ rất ấn tượng với cô đấy.”

“Thật tuyệt vời khi biết rằng họ nhà mèo cũng cảm thấy ấn tượng với hành vi bạo lực của tôi. Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Mace cười và đứng lên. “Cô nói chính xác.” Anh bước vòng qua bàn và ngồi xuống chiếc ghế da to.

“Từ những gì mà tôi nghe được, Sissy Mae hoàn toàn xứng đáng nhận cú đấm đó.”

“Đó không phải là trọng tâm. Tôi không nên chấp nhận với cô ta. Bởi vì tôi tốt hơn cô ta mà.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Cô nhắm mắt lại và lắc lắc đầu. “Tôi về đây. Đến đây quả là một ý tưởng tồi tệ.” May đáng ghét, dám dụ dỗ cô làm chuyện này. Lẽ ra cô nên ở lại văn phòng và tiếp tục ngẩn ngơ nhìn khung cửa sổ cho đến khi bị Bầy của cô lôi về nhà.

Jess đứng lên và chìa tay ra.

“Cảm ơn rất nhiều vì đã đón tiếp tôi,” cô nói, và rồi hơi rụt lại khi nhận ra mình vừa nói một lời ngu ngốc đến cỡ nào. Anh ta cũng đâu có mời cơ sang đây uống trà cơ chứ. Chết tiệt, chẳng có ai mời cô sang đây cả.

“Cô có sao không đây, Jessica?”

“Ồ, đừng lo, tôi không sao đâu. Tôi chỉ muốn về nhà thôi. Anh biết đấy, trước khi tôi lại đầu vật với trợ lí của anh hoặc xử lí một chiếc xe buýt chở toàn các nữ tu.”

“Trợ lí của tôi là một cô báo đốm. Cô sẽ không bao giờ đuổi kịp cô ấy đâu.”

“Chậc. Cảm ơn, Mace. Quả là một thông tin hữu dụng.”

Jess xoay người và đi đến cánh cửa, nhưng nó bất chợt mở ra và Smitty bước vào.

“Nào, Jessie Ann Ward bé nhỏ, cú đâm móc ban nãy vô cùng đẹp mắt đấy, cung à.”

Cô muốn nổi điên với anh. Cô muốn bảo anh câm quách miệng lại. Nhưng cô không làm thế được. Không thể làm thế sau khi vừa đánh văng em gái của anh ta. Nói thật thì, cô cũng đã rất may mắn khi không bị anh bạo hành ấy chứ. Cô đã từng nhìn thấy anh làm rất nhiều trò tàn bạo với những gã sói dám làm thương tổn cô em gái cưng của anh.

“Ôi, Chúa ơi!” cô cuối cùng cũng vỡ òa. “Smitty, tôi thật sự xin lỗi. Tôi cũng không biết tôi bị cái gì nhập phải nữa. Anh ghét tôi mà, đúng chứ? Tôi có thể hoàn toàn hiểu được lí do mà anh ghét tôi.”

“Cung à, tôi không hề ghét cô.” Smitty nhún vai. “Kể cả mẹ tôi còn bảo rằng thỉnh thoảng Sissy Mae cũng cần ăn vài đấm cho tỉnh ngộ ra đấy.”

Jess cau mày, mặt lộ rõ vẻ bối rối. “Ừm...”

“Và đừng bận tâm nữa,” Mace thêm vào, “đầu con bé cứng lắm.”

“À...”

Mitch Shaw lướt ngang qua cánh cửa, dừng lại và nhìn đăm đăm vào ba người họ. “Mọi người, ai là người đã đánh văng Sissy Mace vậy?”

“Jessie Ann bé nhỏ đây này,” Smitty đáp, giơ tay chỉ chỉ về phía cô.

Gã sư tử nhăn răng cười. “Tốt lắm, Bé hạt tiêu³.”

“Này,” Smitty hỏi, “cậu bỏ con bé lại một mình sao?”

“Là anh bỏ cô ấy đấy chứ.”

“Tôi đang có khách.”

Mitch nhún vai. “Ờ. Ronnie Lee đang ở với cô ấy rồi.” Mitch tỏ vẻ chán chường và lượn đi.

Jess lắc đầu. “Tôi phải đi đây.” Bọn họ làm cô sợ hãi. Sao họ lại xem hành vi này là bình thường thế nhỉ? Nó không bình thường chút nào cả. Nhưng nói đi cũng phải nói lại... có thể với Chó hoang, hành vi này là không phù hợp nhưng đây lại là lối sống mỗi ngày của họ thì sao? Cảm ơn, nhưng cô vẫn thích ở chung với Bầy Chó hoang hơn.

Jess vòng qua người Smitty, nhưng anh lại nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô và cản cô lại.

“Tôi cứ nghĩ rằng cô đến đây để gặp tôi chứ.”

“Thay đổi ý định rồi. Giờ tôi phải đi gấp đây.”

“Cô không thể lảng tránh tôi đâu, cưng à.”

Và cô biết thứ mà anh đang nói đến không phải câu chuyện của cô và em gái anh. Ánh nhìn của Smitty rõ ràng không hề có chút lo lắng nào về tình hình của Sissy Mae.

“Phải, Smitty, tôi có thể tránh anh đấy. Anh xem cho rõ đi.” Và rồi cô thật sự bỏ chạy.

Smitty đẩy cánh cửa chính ra và vượt qua những người công nhân viên chức đang từ những văn phòng gần đó đổ xô về nhà. Anh nhìn thấy Jessie phóng thẳng vào ga tàu điện ngầm. Quá hiển nhiên. Cô không phải là một cô công chúa nhỏ luôn phải gọi cho bằng được một chiếc taxi. Cô là một “thường dân” và luôn chọn những phương tiện giao thông công cộng. Anh băng băng đuổi theo cô, nhưng khi anh chạy đến chỗ cầu thang dẫn xuống ga tàu thì cô đã lên vào bên trong.

Chí ít Smitty đã nghĩ vậy cho đến khi anh đi được nửa đoạn được và mùi của Jessie nhạt dần. Anh dừng lại và ngửi ngửi không khí. Cô đã xoay vòng trở lại.

Đúng là một cô *Chó hoang ranh mãnh*.

Smitty ngay lập tức xoay người lại và bước lên, sau đó đi xuống một con phố khác. Khi đến giữa khu thứ hai anh dừng lại - và thở dài ra một hơi.

“Dừng nói là cô đang trốn tránh tôi đấy nhé.”

“Tôi sẽ không gọi hành vi này là trốn tránh. Tôi chỉ đang ‘nhàn nhã đứng phía sau cây trụ và nguyện cầu rằng anh sẽ đi thẳng qua vị trí này’ mà thôi.”

Smitty cười. Cô ấy dễ thương quá đi mất. Anh chờ đợi và Jessie miễn cưỡng bước ra từ phía sau cây cột.

“Jessie Ann, cô biết tôi có cái mũi thính nhất trong bán kính mười hạt này mà.”

“Tôi cứ nghĩ mùi hôi thối dễ thương của thành phố này sẽ có thể đánh lạc hướng anh chứ.”

“Nào có, nhờ vậy tôi càng dễ dàng nhận ra cô nhờ hương thơm ngọt ngào trên người cô đấy.”

Jessie, rất ít khi bị sự quyến rũ của anh mê hoặc, khinh bỉ chế nhạo. “Ôi thôi đi.”

“Được rồi. Đừng tin tôi.” Anh nắm lấy tay cô. “Chúng ta đi thôi.”

Jessie lùi về sau một bước và nhìn chằm chằm lấy anh. “Đi đâu cơ?”

“Cô muốn nói chuyện mà. Chúng ta sẽ đi nói chuyện.”

“Không, tôi đã bảo tôi đòi ý rồi mà.”

“Quá trễ rồi.”

Smitty nắm chặt lấy cổ tay cô và kéo Jessie qua mười khu phố đến nhà của anh. Cô không hề phản kháng và vẫn một mực giữ im lặng cho đến khi cả hai bước vào bên trong tòa nhà và hướng về phía thang máy.

“Anh biết đấy, chúng ta có thể nói chuyện vào lần khác.”

“Không, nói ngay bây giờ.” Anh kéo cô vào thang máy và ấn số tầng của anh. Khi cánh cửa mở ra, anh tiếp tục lôi cô xuống hành lang thẳng đến căn hộ của mình. Smitty quăng cô vào nhà, đứng vậy, là quăng, sau đó đập cửa và khóa luôn nó lại.

Anh dựa lưng vào tường và cười ranh mãnh. “Giờ thì, Jessica Ann... chúng ta có thể nói về nụ hôn vừa làm tan chảy trái tim ngọt ngào của cô.”

Ghi chú:

1. Tên đầy đủ là Gerald Norman “Jerry” Springer, sinh ngày 13/2/1944, là một người dẫn chương trình truyền hình. Ông là cựu thị trưởng thuộc Đảng Dân Chủ của Cincinnati, Ohio, xướng ngôn viên tin tức, diễn viên và nhạc sĩ.

2. Viết tắt của cụm từ Special Weapons And Tactics - Đội Chiến Thuật Và Vũ Khí đặc biệt trong các cơ quan thi hành pháp luật. Họ là những binh sĩ thực hiện các hành động nằm ngoài khả năng của lực lượng cảnh sát thông thường như chống khủng bố, giải cứu con tin, và xử lý tội phạm với vũ khí hạng nặng...

3. Mighty Mite: Cụm từ ám chỉ một người có vóc dáng nhỏ nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, có thể làm bất cứ chuyện gì để phô diễn sức mạnh của mình.